

vi vistnok aldrig set i vort Rigsdagsliv, at samtlige af en Regering foreslaaede Udgiftslove er blevet vedtaget af Rigsdagen i den Samling, hvori de blev forelagt. Naar de altsaa udviser en Udgift af $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr., er det meget sobert at regne den virkelige Udgift til ca. 1 Mill. Kr. Men lad os nu tage den $\frac{1}{4}$ Million til; saa bliver det i alt 3,600,000 Kr., hvorfra vi skal trække 2,900,000 Kr. til de ekstraordinære Forsvarsudgifter; tilbage bliver der da 700,000 Kr. Men da vi i et normalt Aar skulde have haft $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. større Indtægt af Indtægts- og Formueskatten, er dette Budget altsaa ca. 800,000 Kr. bedre, end Forudsætningen var. Saaledes forholder det sig med det, at Regeringen ikke skulde have holdt de Forudsætninger, fra hvilke den er gaaet ud.

Dertil kommer saa en anden Kendsgerning, som det ærede Mindretal heller ikke har Brug for, og det er den, at det er ganske klart paavist, at Indtægterne vil indgaa med betydelig større Beløb end budgetteret her. For en enkelt Posts Vedkommende i hvert Tilfælde hviler dette ikke paa Formodning, men paa et saa reelt Grundlag som den stedfundne og statistisk bearbejdede Ligning for 1912—13, som netop vil blive lagt til Grund for største Delen af Finansaaret 1913—14. Her er Forøgelsen alene $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Dertil kommer, at naar, som jeg nævnede før, Toldindtægterne skal opgøres efter de sidste 12 Maaneders Resultat, fremkommer der en Merindtægt i Forhold til Budgettet paa Toldindtægter og Sukkerafgift af ca. 2,400,000 Kr., og for Statsbanernes Vedkommende er det absolut et meget lavt Tal, naar jeg har nævnt ca. $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. som Merindtægt af Statsbanerne ud over, hvad der er opført paa Budgettet; det vil efter al Sandsynlighed overstige dette Beløb, $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., med ikke saa ganske lidt. Men alene Tallene paa disse tre Poster viser altsaa Merindtægter af 4,650,000 Kr., Merindtægter, som ikke alene vil tillade at afholde de ekstraordinære Forsvarsudgifter, uden at man derfor behøver at formindske Kassebeholdningen, men som, da der ikke er nogen som helst Grund til at betvivle, at ogsaa de øvrige Indtægter vil forøges i ikke ringe Grad, vil bevirke, at Statsregnskabet for 1913—14 endog absolut set vil vise et smukt Overskud.

Meget mere Mening var der i, hvis mine radikale og socialdemokratiske Modstandere kom og sagde: Ja, men du har jo regnet alt for rigeligt; du har jo foreslaaet mere, end der var Brug for. Det kunde der være

en Smule i alt Fald tilsyneladende Ræson i. I Virkeligheden er der det nu ikke, thi som jeg Gang paa Gang har gjort gældende, hvis der ikke i et saadant Opgangsaar som dette fremkommer en væsentlig Forbedring ud over, hvad man normalt kan regne: altsaa et ret betydeligt Overskud, saadan som der sikkert vil fremkomme for 1913—14, vilde Grundlaget for Finansreformen ikke være tilfredsstillende.

Men man bliver næsten ked af at gentage disse Ting, de er saa klare og øjensynlige, at enhver, som ikke med Villie lukker Øjnene derfor, kan se dem, og jeg maa unægtelig undres over, at det ærede Mindretal vil Gang paa Gang gentage disse Ting, det kan dog ikke faa nogen til at tro dem, og hvad Gavn skal det gøre? Efter at vi i Virkeligheden har faaet vore Finanser solidt grundlagt, hvad Gavn skal det da gøre Gang paa Gang at udsaa denne Mistanke om, at vi i Virkeligheden staar foran nye Laan og nye Skatter, naar alle ved, at Forholdet er et andet, og naar vi om kun et halvt Aar vil have dokumenteret, i hvilken Grad det ærede Mindretals Spaadomme savner solidt Grundlag, i hvilken Grad de vil blive gjort til Skamme? Naa, som sagt jeg finder mig heller ikke i nogen særlig Grad ængstet derover, thi jeg tror, at min Opfattelse, at der her vil indkomme mere, end Forudsætningen var, og at Statsregnskabet for 1913—14 vil vise et endog ret betydeligt Overskud, at denne Opfattelse er saa let at dokumentere, dens Rigtighed saa let at indse, at alle Paastande i modsat Retning uhjælpelig vil falde til Jorden.

Formanden: Idet jeg giver den ærede Ordfører Ordet, bemærker jeg, at jeg naturligvis intet har imod, at den ærede Ordfører behandler Spørgsmaalet, ganske som om denne Behandling var tredje Behandling.

Ordføreren (Bramsen): Jeg forstaaer den ærede Formand.

Jeg har naturligvis ikke tænkt mig, at den højtærede Finansminister vilde gøre nogen Indrømmelse, han har aldrig gjort det før, og det er altsaa ikke uventet. Derimod havde jeg tænkt mig Muligheden af, at han kunde have sat sig noget mere ind i den Tankegang og det Ræsonnement, ud fra hvilke vi har skrevet vor Betænkning, end han øjensynlig har gjort, naar han taler om Fortielsen af Kendsgerninger og usolidt Grundlag for vore Udtalelser. Den højtærede Minister har begyndt med